

**II SA/Wa 46/17 - Wyrok WSA w Warszawie**

<b>Data orzeczenia</b>	2017-04-26	<i>orzeczenie nieprawomocne</i>
<b>Data wpływu</b>	2017-01-09	
<b>Sąd</b>	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie	
<b>Sędziowie</b>	Adam Lipiński Andrzej Góraj Joanna Kube /przewodniczący sprawozdawca/	
<b>Symbol z opisem</b>	6312 Odmowa wydania pozwolenia na broń	
<b>Hasła tematyczne</b>	Broń i materiały wybuchowe	
<b>Skarżony organ</b>	Komendant Policji	
<b>Treść wyniku</b>	Oddalono skargę	
<b>Powołane przepisy</b>	<a href="#">Dz.U. 2012 poz 576</a> art. 10 ust. 1, ust. 2 pkt 1 i ust. 3 pkt 1 <i>Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji - tekst jednolity</i>	

**SENTENCJA**

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA Joanna Kube (spr.), Sędziowie WSA Andrzej Góraj, Adam Lipiński, , Protokolant specjalista Wiesława Jesiotr, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2017 r. sprawy ze skargi L S. na decyzję Komendanta Głównego Policji z dnia [...] listopada 2016 r. nr [...] w przedmiocie odmowy wydania pozwolenia na **broń** palną bojową oddala skargę

**UZASADNIENIE**

Komendant Główny Policji decyzją z dnia [...] listopada 2016 r. nr [...], po rozpatrzeniu odwołania, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i art. 268a ustawy z dnia

14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 ze zm.), zwanej dalej k.p.a. oraz art. 10 ust. 1, ust. 2 pkt 1 i ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o **broni** i amunicji (Dz. U. z 2012 r., poz. 576 ze zm.), utrzymał w mocy decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji w [...] z dnia [...] września 2016 r. nr [...] o odmowie wydania L.S. pozwolenia na **broń** palną bojową do ochrony osobistej.

W uzasadnieniu podał, że zgodnie z art. 10 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 1 ustawy o **broni** i amunicji, pozwolenie na **broń** wydaje się, jeżeli wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz przedstawi ważną przyczynę posiadania **broni**, przy czym w przypadku **broni** palnej do ochrony osobistej za ważną przyczynę uważa się w szczególności stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia lub zdrowia.

Organ wyjaśnił, że powyższe przesłanki muszą istnieć łącznie, a zagrożenie wynikać z obiektywnych okoliczności, a nie tylko z przekonania osoby wnioskującej o wydanie jej pozwolenia na **broń**. Ciężar udowodnienia spoczywa na wnioskodawcy, jednak ocena czy spełnia wymogi, zawarte w art. 10 ustawy o **broni** i amunicji, należą do organów Policji. Podkreślił, że z uwagi na reglamentacyjny charakter powołanej ustawy przyznanie prawa do prywatnej **broni** bojowej uzasadniać mogą jedynie okoliczności szczególne, wyróżniające go z ogółu obywateli. Prawo do posiadania **broni** należy zatem przyznać jeśli powołane przez osobę ubiegającą się o pozwolenie dowody świadczą o istnieniu tych okoliczności, a inne niż **broń** palna bojowa środki byłyby do ochrony wskazanych wartości niewystarczające.

Jak wynika z akt sprawy L.S. wnioski o wydanie pozwolenia na **broń** umotywowane obawą o życie i zdrowie wynikającą z faktu, że w lipcu 2012 r. został napadnięty i usiłowane na nim dokonać rozboju. Jednego ze sprawców zdarzenia ujęto, drugi natomiast zbiegł. Z tego względu obawia się zemsty, zwłaszcza, że zauważył, że jest obserwowany i śledzony. Mieszka sam i w czasie powrotów do domu niejednokrotnie widział zakapturzone osoby, które obserwowały wejście do klatki schodowej i robiły zdjęcia telefonem komórkowym. Utożsamia to z wcześniejszym rozbojem, ponieważ osoby te były pod wpływem alkoholu oraz zachowywały

się wulgarnie i arogancko w stosunku do przechodniów. Wskazał także, że nieznaną osobą pod koniec ubiegłego roku oddała mocz na jego wycieraczkę, umieściła wulgarny napis na jego samochodzie, a w okolicy, w której mieszka, często dochodzi do zakłóceń ładu i porządku publicznego przez różne grupy chuliganów (pseudokibiców). Ponadto, co wynika z protokołu przesłuchania strony z dnia [...] sierpnia 2016 r., zagrożenie życia i zdrowia upatruje również w zdarzeniu z grudnia 2015 r., kiedy to podczas jazdy samochodem, przestały działać hamulce (w trakcie naprawy okazało się, że przerwany został przewód hamulcowy).

Zdaniem Komendanta Głównego Policji wskazane przez L.S. okoliczności nie świadczą o istnieniu stałego, realnego i ponadprzeciętnego zagrożenia życia lub zdrowia, a zatem brak jest podstaw do wydania mu pozwolenia na **broń** palną bojową. Sprzeciwia się temu także interes publiczny, bowiem strona nie dowiodła, że za rozstrzygnięciem sprawy przemawia jej słuszny interes.

Organ odnosząc się do kwestii rozboju na szkodę L.S., które wydarzyło się 4 lata temu wskazał, że miało ono charakter incydentalny, bowiem sprawcy nie działali w sposób zaplanowany. Z kolei uszkodzenie układu hamulcowego w jego samochodzie (nie stwierdzono, aby było to wynikiem działania osoby trzeciej) nie dowodzi, że stał się osobą szczególnie zagrożoną zamachem na życie lub zdrowie. Strona nie zgłosiła tego faktu organom ścigania, nie była też w stanie podać danych personalnych mechanika, który naprawił samochód, co uniemożliwiło zebranie bliższych informacji na temat charakteru usterki. O zagrożeniu zdrowia i życia strony nie świadczy również umieszczenie na jej samochodzie napisów, czy też zabrudzenie wycieraczki przed jej mieszkaniem. Podkreślił, że dla zapewnienia komfortu i zwiększenia poczucia bezpieczeństwa strona może zaopatrzyć się w środki ochrony niepodlegające reglamentacji, tj. paralizator elektryczny o średniej wartości prądu w obwodzie nieprzekraczającej 10 mA, czy ręczny miotacz gazu obezwładniającego.

Komendant Główny Policji wskazał, że organ I instancji nie naruszył również przepisów postępowania, a kwestia zwolnienia z egzaminu została omówiona w decyzji z dnia [...] lipca 2016 r. nr [...].

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie L.S. zakwestionował decyzję Komendanta Głównego Policji z dnia [...] listopada 2016 r.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 7, art. 8, art. 12, art. 77, art. 80 i art. 107 k.p.a. oraz niewłaściwą interpretację przepisów ustawy o **bronii** i amunicji, zwłaszcza art.10.

Podkreślił, że posiada pozwolenia na **broń** palną bojową w celach sportowych i kolekcjonerskich, jest instruktorem sportu strzeleckiego, strzelcem sportowym, uprawia strzelectwo dynamiczne, dysponuje 7 **egzemplarzami broni** palnej bojowej w postaci pistoletów lub rewolwerów centralnego zapłonu o kalibrze 12 mm. Jest także wpisany na listę pracowników ochrony fizycznej. Zaznaczył, że **broń** palna do celów ochrony osobistej jest mu niezbędna, a dodatkowy **egzemplarz broni** nie będzie stanowił zagrożenia dla społeczeństwa.

Podał, że obecnie jest prezesem Zarządu [...] Sp. z o.o. podejmującej działania do uzyskania świadectwa na **broń**, która będzie przechowywana w magazynie uzbrojenia, znajdującym się w miejscu jego zamieszkania. W związku z tym w ocenie skarżącego pilnując magazynu oraz transportując **broń** i amunicję w znacznych **ilościach**, w interesie publicznym jest, aby tego typu przedmioty były zabezpieczone przed osobami niepowołanymi.

W odpowiedzi na skargę Komendant Główny Policji wniósł o jej oddalenie, podtrzymując dotychczasowe argumenty faktyczne i prawne.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1066 ze zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości m.in. przez kontrolę działalności administracji publicznej, a kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

Skarga analizowana pod tym kątem nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżona decyzja i utrzymana nią w mocy decyzja organu I instancji nie naruszają prawa w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Podstawę materialnoprawną zaskarżonej decyzji stanowił przepis art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o **broni** i amunicji (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 576 ze zm.), zgodnie z którym, właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na **broń**, jeżeli wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz przedstawi ważną przyczynę posiadania **broni**. Zgodnie zaś z ust. 2 pkt 1 i 2 tego przepisu, pozwolenie na **broń** wydaje się w szczególności w celach ochrony osobistej, ochrony osób i mienia. Za ważną przyczynę, o której mowa w ust. 1 uważa się w szczególności stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia - dla pozwolenia na **broń** do celów ochrony osobistej, osób i mienia (art. 10 ust. 3 pkt 1).

Z powyższych przepisów wynika zatem, że na stronie wnioskującej o wydanie pozwolenia na **broń** ciąży obowiązek wykazania, że zachodzą ważne przyczyny posiadania **broni**. Stosownie do treści art. 10 ust. 1 ustawy o **broni** i amunicji, to wnioskodawca ma przedstawić ważną przyczynę posiadania **broni**, a organy Policji mają obowiązek ocenić, czy okoliczności wskazane przez stronę dla jej wykazania pozwalają na wydanie pozwolenia.

Istota sprawy w niniejszym postępowaniu sprowadzała się do analizy stanu faktycznego sprawy przez pryzmat normy art. 10 ust. 1 i ust. 3 ustawy o **broni** i amunicji, tj. do ustalenia, czy skarżący przedstawił ważną przyczynę posiadania **broni** w celu ochrony osobistej, którą jest stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia.

Prawo do posiadania **broni** nie należy w Polsce do kategorii praw i wolności osobistych. Jest to bowiem uprawnienie ściśle reglamentowane. Udzielenie osobie fizycznej prawa do dysponowania **bronią** palną stanowi odstępstwo od generalnej reguły, że **broń** znajdować się powinna wyłącznie w rękach uprawnionych służb. W wyroku z dnia 13 października 2005 r., sygn. akt II OSK 97/05 (dostępny pod adresem: <https://cbois.nsa.gov.pl>) Naczelny Sąd Administracyjny potwierdził ustaloną linię orzeczniczą, że "posiadanie i używanie **broni** i amunicji stanowi tradycyjnie sferę daleko idącej reglamentacji administracyjnoprawnej. Oznacza to, że dostęp jednostki do **broni** poddany jest istotnym ograniczeniom, co wynika zarówno z monopolu państwa na stosowanie środków przemocy, jak i potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego".

Biorąc powyższe pod uwagę, warunki uzyskania pozwolenia na **broń** i jej posiadania powinny być badane w sposób restrykcyjny, przy czym to do organów Policji należy określenie zasad prowadzonej w tym zakresie polityki. To organ dokonuje oceny, czy w realiach danej sprawy występuje stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia. Sąd bada natomiast, czy ocena ta nie nosi cech dowolności oraz czy przy wydawaniu decyzji nie zostały naruszone obowiązujące przepisy.

Możliwość cofnięcia pozwolenia na **broń** lub niewyrażenie zgody na jej posiadanie nie mogą być przy tym postrzegane jako zamach na swobody obywatelskie, a jedynie jako działanie prewencyjne, zmierzające do zapewnienia szeroko rozumianego bezpieczeństwa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 października 2008 r., sygn. akt II OSK 1296/07, dostępny pod adresem: <https://cbois.nsa.gov.pl>).

W rozpoznawanej sprawie organ odwoławczy prawidłowo wskazał, że w przypadku ubiegania się o **broń** do ochrony osobistej zagrożenie uzasadniające wydanie wnioskowanego pozwolenia powinno być

ukierunkowane bezpośrednio na życie lub zdrowie.

Możliwość wydania pozwolenia na **broń** do ochrony osobistej w przypadku występowania stałego, realnego i ponadprzeciętnego zagrożenia mienia istnieje tylko wówczas, gdy zagrożenie to przekłada się na stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia lub zdrowia osoby wnioskującej. Oczywistym jest bowiem, że **broń** wydana w celu ochrony osobistej nie może być wykorzystana w celu ochrony mienia w sytuacji, gdy nie dochodzi do zamachu na życie lub zdrowie danej osoby.

Ustawodawca, formułując omawiany przepis i opisując zagrożenia uzasadniające udzielenie pozwolenia na **broń** palną w celu ochrony osobistej, posłużył się m.in. określeniem "realne zagrożenie". Literalna wykładnia tego zwrotu świadczy o tym, że realne zagrożenie jest zagrożeniem przewidywalnym, czy wielce prawdopodobnym. Musi ono wynikać z ciągu wydarzeń jakie miały miejsce w życiu wnioskodawcy i dotyczyły jego osoby. Inaczej rzecz ujmując, strona wnosząca o wydanie omawianego pozwolenia, powinna udowodnić, że znajdowała się już w sytuacji realnego, stałego i ponadprzeciętnego zagrożenia życia lub zdrowia, ewentualnie powinna wykazać, iż pewnego rodzaju zdarzenia, które ją dotyczą, świadczą o takim zagrożeniu.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie wskazuje, że L.S. nie udowodnił istnienia powyższych przesłanek. Organ zasadnie uznał, że rozbój, który miał miejsce w grudniu 2012 r., a zatem 4 lata przed złożeniem wniosku o wydanie pozwolenia na **broń**, był zdarzeniem incydentalnym, a sprawcy nie działali w sposób zaplanowany, był więc przypadkową ofiarą. Okoliczność, że jeden sprawca nie został ujęty, a drugi prawdopodobnie wyszedł już na wolność, nie oznacza, że z powodu wspomnianego incydentu stał się osobą szczególnie zagrożoną zamachem na życie lub zdrowie. Nie dowodzi tego również fakt uszkodzenia układu hamulcowego w jego samochodzie, zwłaszcza, że brak jest podstaw do uznania, że było to wynikiem działania osoby trzeciej. Strona nie zgłosiła bowiem tego faktu organom ścigania, nie była też w stanie podać danych personalnych mechanika, który naprawił samochód, co uniemożliwiło zebranie bliższych informacji na temat charakteru usterki. Należy także zwrócić uwagę na rozbieżności w zeznaniach skarżącego dotyczącego tego zdarzenia. Jak wynika z akt sprawy w dniu [...] sierpnia 2016 r. L.S. oświadczył, że "Po kilku dniach mechanik naprawił tę awarię. Powiedział mi, że przewód hamulcowy został przerwany". Natomiast w dniu [...] sierpnia 2016 r. zeznał, że "Mechanika tego znalazł na jednej ze stron internetowych mój kolega Pan M.B. Ja z tym mechanikiem nie miałem żadnego kontaktu. Naprawę samochodu zorganizował Pan M.B. On przekazał oraz odebrał mój samochód od tego mechanika". O zagrożeniu zdrowia i życia strony nie świadczy również umieszczenie na jej samochodzie napisów, czy też zabrudzenie wycieraczki przed jej mieszkaniem. Czyny te miały charakter chuligański, a zatem zgodzić się należy ze stanowiskiem organu odwoławczego, że tylko ciąg zdarzeń układających się w obraz wskazujący na istnienie stałego, rzeczywistego (obiektywnego) i ponadprzeciętnego zagrożenia bezpieczeństwa osobistego konkretnej osoby, może dać podstawę do wydania pozwolenia na **broń** palną bojową do ochrony osobistej. Powoływany zaś przez skarżącego fakt bycia prezesem Spółki, która zamierza uzyskać koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie ochrony osób i mienia nie może odnieść skutku, bowiem decyzja jest badana pod względem zgodności z prawem z uwzględnieniem okoliczności faktycznych i stanu prawnego na dzień jej wydania. W tej sytuacji wskazywanie nowych okoliczności na etapie badania skargi wykraczają poza zakres przedmiotowy niniejszej sprawy.

Zdaniem Sądu w okolicznościach powyższych zdarzeń nie wystąpiło bezpośrednie zagrożenie dla życia, zdrowia lub bezpieczeństwa skarżącego. Ocena dokonana przez organ w tym zakresie jest prawidłowa. Przesłanki do wydania pozwolenia na **broń** palną do ochrony osobistej nie stanowi możliwość stania się ofiarą przestępstwa. Pozwolenia na **broń** nie wydaje się na wszelki wypadek, a jedynie wtedy, gdy ustalenia faktyczne dotyczące osoby ubiegającej się niezbicie wskazują, iż inne środki dla ochrony jej życia i zdrowia są niewystarczające lub nieskuteczne.

Okoliczność, że skarżący posiada już inne rodzaje pozwoleń na **broń**, jak również kwalifikacje strzeleckie nie jest równoznaczne z wystąpieniem przesłanki w postaci stałego, realnego i ponadprzeciętnego zagrożenia życia, zdrowia lub mienia. W przypadku wydania pozwolenia na **broń** palną bojową do ochrony osobistej mają znaczenie wyjątkowe, a jednocześnie stałe okoliczności stanowiące zagrożenie dla życia, zdrowia lub mienia.

Reasumując, w ocenie Sądu, organy Policji prawidłowo oceniły, że L.S. nie przedstawił ważnej przyczyny posiadania **broni** i dlatego nie można było wydać mu wnioskowanego pozwolenia. Ocena ta nie nosi cech dowolności, a przy jej ferowaniu organy odniosły się szczegółowo do okoliczności przywołanych przez skarżącego dla wykazania, że spełnia przesłanki warunkujące uzyskanie pozwolenia na **broń**. Wydając zaskarżoną decyzję, organ dokonał prawidłowej wykładni art. 10 ust. 1 i ust. 3 pkt 1 ustawy o **broni** i amunicji, a prowadząc postępowanie w przedmiotowej sprawie nie naruszył przepisów postępowania, tj. art. 7, art. 8, art. 12, art. 77, art. 80 i art. 107 k.p.a., bowiem wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy, należycie ocenił materiał dowodowy oraz szczegółowo uzasadnił rozstrzygnięcie.

Z tych względów Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na podstawie art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 718 ze zm.), orzekł jak w sentencji wyroku